

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2020. március 19.*

„Előzetes döntéshozatal – Menekültpolitika – A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárások – 2013/32/UE irányelv – Nemzetközi védelem iránti kérelem – A 33. cikk (2) bekezdése – Elfogadhatatlansági okok – Nemzeti szabályozás, amely a kérelem elfogadhatatlanságát írja elő abban az esetben, ha a kérelmező olyan országon keresztül érkezett az érintett tagállamba, amelyben nincs kitéve üldözésnek vagy súlyos sérelem veszélyének, vagy amelyben biztosított a megfelelő védelem – 46. cikk – Hatékony jogorvoslathoz való jog – A nemzetközi védelem iránti kérelmek elfogadhatatlansága tárgyában hozott közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata – Nyolcnapos határozathozatali határidő – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke”

A C-564/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) a Bírósághoz 2018. szeptember 7-én érkezett, 2018. augusztus 21-i határozatával terjesztett elő az

LH

és

a **Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese (előadó), M. Safjan, L. Bay Larsen és C. Toader bírák,

főtanácsnok: M. Bobek,

hivatalvezető: Illéssy I. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. szeptember 11-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- LH képviseletében Kovács T. Á. és Pohárnok B. ügyvédek,
- a magyar kormány képviseletében kezdetben: Fehér M. Z., Tornyai G. és Tátrai M. M., később: Fehér M. Z. és Tátrai M. M., meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: magyar.

- a német kormány képviselőjében kezdetben: T. Henze és R. Kanitz, később: ezen utóbbi, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviselőjében D. Colas, D. Dubois és E. de Moustier, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében M. Condou-Durande, Tokár A. és J. Tomkin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. december 5-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.) 33. cikkének és 46. cikke (3) bekezdésének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az LH és a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Magyarország) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya az utóbbi azon határozata, amelyben elfogadhatatlanság miatt érdemi vizsgálat nélkül elutasította az említett személy nemzetközi védelem iránti kérelmét, és két év beutazási és tartózkodási tilalom mellett elrendelte a kitoloncolását.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2013/32 irányelv (11), (12), (18), (43), (44), (50), (56) és (60) preambulumbekkezdése szerint:
„(11) A kérelmezők nemzetközi védelem iránti igényei a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelve [HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítés: HL 2017. L 167., 58. o.] átfogó és hatékony értékelésének biztosításához [helyesen: A harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv [HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítés: HL 2017. L 167., 58. o.] értelmében vett, a kérelmezők részéről fennálló nemzetközi védelem iránti igények átfogó és hatékony értékelésének biztosításához] a nemzetközi védelem megadására és visszavonására alkalmazandó eljárások uniós keretének az egyetlen eljárás elvén kell alapulnia.
- (12) Ezen irányelv fő célkitűzése, hogy továbbfejlessze a tagállamokban a nemzetközi védelem megadására és visszavonására alkalmazott eljárások szabályait egy közös uniós menekültügyi eljárás létrehozása céljából.

[...]

(18) A tagállamoknak és a nemzetközi védelmet kérelmezőknek egyaránt az áll érdekében, hogy a megfelelő és teljes körű vizsgálat lefolytatásának sérelme nélkül a nemzetközi védelem iránti kérelmek ügyében a lehető legrövidebb időn belül határozat szülessen.

[...]

(43) A tagállamok minden kérelmet érdemben vizsgálnak meg, azaz értékelik, hogy a szóban forgó kérelmező a 2011/95/EU irányelvvel összhangban jogosult-e nemzetközi védelemre, kivéve, ha ezen irányelv másként rendelkezik, különösen, ha észszerűen feltételezhető, hogy egy másik ország elvégzi a vizsgálatot, vagy megfelelő védelmet nyújt. [...]

(44) A tagállamok nem kötelezhetőek a nemzetközi védelem iránti kérelem érdemi elbírálására, ha a kérelmezőről – a nemzeti jog által meghatározottak szerint egy harmadik országhoz fűződő elégséges kapcsolata alapján – észszerűen feltételezhető, hogy abban a harmadik országban védelmet kérhet, továbbá megalapozottan vélhető, hogy a szóban forgó ország be- vagy visszafogadja a kérelmezőt. A tagállamok ez alapján kizárólag akkor járhatnak el, ha ez a kérelmező az érintett harmadik országban biztonságban lenne. A kérelmezők másodlagos mozgásának elkerülése érdekében a tagállamoknak közös elveket kell kidolgozniuk a harmadik országok biztonságosnak tekintésére vagy nyilvánítására vonatkozóan.

[...]

(50) Az uniós jog egyik alapelvét tükrözi, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmekkel [...] kapcsolatos határozatok [...] bíróság előtti hatékony jogorvoslat tárgyát képezik.

[...]

(56) Mivel ezen irányelv célját, nevezetesen a nemzetközi védelem megadása és visszavonása közös eljárásainak kidolgozását [...]

[...]

(60) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és szem előtt tartja a Charta által elismert elveket. Ezen irányelv biztosítani kívánja különösen az emberi méltóság teljes mértékű tiszteletben tartását, és elő kívánja mozdítani a Charta 1., 4., 18., 19., 21., 23., 24. és 47. cikkének alkalmazását, és ennek megfelelően kell végrehajtani.”

4 A 2013/32 irányelv 1. cikke a következőket írja elő:

„Ennek az irányelvnek a célja a tagállamokban a 2011/95/EU irányelv szerinti nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárások megállapítása.”

5 A 2013/32 irányelvnek „A kérelmezőknek nyújtott garanciák” című 12. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Tekintettel a III. fejezetben megállapított eljárásokra, a tagállamok valamennyi kérelmező számára biztosítják az alábbi garanciákat:

[...]

b) szükség esetén tolmácsolást kell biztosítani a kérelmező számára ügyének a hatáskörrel rendelkező hatóságokhoz való betéréséhez. [...]

- c) a kérelmezőtől nem lehet megtagadni annak lehetőségét, hogy kapcsolatba lépjen az [Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosságával (UNHCR)] vagy [...] a kérelmezők számára jogi és egyéb tanácsadást biztosító más szervezetekkel;
- d) a kérelmezők és adott esetben a 23. cikk (1) bekezdése szerinti jogi és egyéb tanácsadók hozzáféréssel rendelkeznek a 10. cikk (3) bekezdésének b) pontjában említett információhoz, valamint a 10. cikk (3) bekezdésének d) pontjában említett szakértők által nyújtott információkhoz, [...];
- e) a kérelmezőt észszerű időn belül tájékoztatni kell az eljáró hatóság által kérelme ügyében hozott határozatról. [...]

[...]

(2) Tekintettel az V. fejezetben meghatározott eljárásokra, a tagállamok biztosítják, hogy minden kérelmezőt az (1) bekezdés b)–e) pontjában említettel azonos garanciák illetnek meg.”

- 6 Ezen irányelv 20. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok kérelemre ingyenes jogi segítségnyújtást és képviselést biztosítanak az V. fejezetben előírt fellebbezési eljárásokban. [...]”

- 7 Az említett irányelv 22. cikke elismeri a nemzetközi védelem kérelmezőjének azon jogát, hogy az eljárás minden szakaszában jogi segítségnyújtásban és képviselésben részesüljön.

- 8 Ugyanezen irányelvnek „A különleges eljárási garanciákat igénylő kérelmezők” című 24. cikke a (3) bekezdésében a következőket írja elő:

„A tagállamok biztosítják, hogy a különleges eljárási garanciákat igénylőként azonosított kérelmezők megfelelő támogatást kapjanak ahhoz, hogy a menekültügyi eljárás lefolytatása során mindvégig élhessenek az ezen irányelvből eredő jogaikkal, és betarthassák az ezen irányelvből eredő kötelezettségeiket.

[...]”

- 9 A 2013/32 irányelv 25. cikke a kísérő nélküli kiskorúak részére biztosított garanciákra vonatkozik.

- 10 Ezen irányelv „Vizsgálati eljárás” című 31. cikke, amely „Az elsőfokú eljárások” címet viselő III. fejezet elején található, (2) bekezdésében a következőket írja elő:

„A tagállamok biztosítják, hogy – a megfelelő és teljes körű vizsgálat követelményeinek sérelme nélkül – a vizsgálati eljárások a lehető legrövidebb időn belül lezárulnak.”

- 11 Ugyanezen irányelv 33. cikke értelmében:

„(1) Azokon az eseteken túlmenően, amikor nem kerül sor egy kérelemnek az [egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i] 604/2013/EU [európai parlamenti és tanácsi] rendelettel [HL 2013. L 180., 31. o.; helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.] összhangban történő megvizsgálására, a tagállamok akkor sem kötelesek megvizsgálni, hogy a kérelmező a 2011/95/EU irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősülhet-e, ha egy kérelem e cikk értelmében elfogadhatatlannak minősül.

(2) A tagállamok e cikk értelmében csak akkor minősíthetik elfogadhatatlannak a nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha:

- a) a kérelmező részére más tagállam már nemzetközi védelmet biztosított;
- b) a kérelmező esetében olyan ország minősül a 35. cikk értelmében az első menedék országának, amely nem tagállam;
- c) a kérelmező esetében olyan ország minősül a 38. cikk értelmében biztonságos harmadik országnak, amely nem tagállam;
- d) a kérelem ismételt kérelemnek minősül, amely esetében nem merültek fel új körülmények vagy tények, vagy a kérelmező nem adott elő ilyeneket annak megvizsgálásával kapcsolatban, hogy a kérelmező a 2011/95/EU irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül-e; vagy
- e) kérelmező egy eltartottja kérelmet nyújtott be azt követően, hogy a 7. cikk (2) bekezdésével összhangban hozzájárult ahhoz, hogy az ügye az ő nevében benyújtott kérelem részét képezze, és nincs az eltartott személy helyzetére vonatkozó olyan tény, amely a külön kérelmet indokolná.”

12 A 2013/32 irányelv 35. cikke értelmében:

„Egy adott kérelmező esetében egy ország akkor tekinthető az első menedékjogot nyújtó országnak, ha:

- a) ez az ország a kérelmezőt menekültként ismerte el és a kérelmező még mindig igénybe veheti ezt a védelmet; vagy
- b) a kérelmező ebben az országban egyébként elegendő védelmet élvez, beleértve a visszaküldés tilalmának elvét is,

feltéve, hogy ez az ország őt visszafogadja.

Az első menedék országa elvének egy adott kérelmező különleges körülményei tekintetében való alkalmazása során a tagállamok figyelembe vehetik a 38. cikk (1) bekezdésében foglaltakat. A kérelmezőnek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy megtámadja az első menedék országa elvének az ő különleges körülményei tekintetében való alkalmazását.”

13 Ezen irányelv 38. cikkének a következő a szövege:

„(1) A tagállamok csak akkor alkalmazhatják a biztonságos harmadik ország elvét, ha az illetékes hatóságok meggyőződtek arról, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező személy az érintett harmadik országban az alábbi elvekkel összhangban levő bánásmódban részesül:

- a) az életét és a szabadságát nem fenyegeti veszély faji, vallási, nemzetiségi vagy valamely társadalmi csoporthoz tartozás vagy politikai meggyőződés miatt;
- b) nem áll fenn a 2011/95/EU irányelvben meghatározott súlyos sérelem veszélye;
- c) [az 1967. október 4-én hatályba lépő, a menekültek helyzetére vonatkozó, 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel kiegészített, a menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben aláírt egyezményvel (*Recueil des traités des Nations unies* [1954.], 189. kötet, 150. o. 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.; a továbbiakban: Genfi Egyezmény)] összhangban tiszteletben tartják a visszaküldés tilalmának elvét;

- d) tiszteletben tartják a nemzetközi jog azon szabályát, miszerint a kérelmező olyan ország területére nem utasítható ki, ahol kínzásnak, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak lenne kitéve; illetve
- e) a menekült jogállás kérelmezésének lehetősége biztosított, és a menekült jogállás megadása esetén biztosított a Genfi Egyezményrel összhangban való védelem.

(2) A biztonságos harmadik ország elve a nemzeti jog rendelkezéseinek függvényében alkalmazható, amelyek magukban foglalják:

- a) a kérelmező és az érintett harmadik ország közötti kapcsolat fennállását előíró azon szabályokat [helyesen: azon kapcsolat fennállását előíró szabályokat], amelynek alapján észszerűnek tűnik, hogy a kérelmező ebbe az országba menjen;
- b) azokat a módszertani szabályokat, amelyek segítségével az illetékes hatóságok meggyőződnek arról, hogy a biztonságos harmadik ország elve alkalmazható-e egy adott országra vagy egy adott menedékkérőre vonatkozóan. Az ilyen módszer magában foglalja az ország biztonságos voltának egy adott kérelmező vonatkozásában való eseti alapon történő megállapítását és/vagy az általában biztonságosnak minősített országok nemzeti szinten történő meghatározását;
- c) azokat a szabályokat, melyek a nemzetközi joggal összhangban megengedik annak egyedi elbírálását [helyesen: vizsgálatát], hogy az érintett harmadik ország biztonságos-e egy adott menedékkérő számára, és amelyeknek a kérelmező számára lehetővé kell tenniük legalább azt, hogy kifogásolja a biztonságos harmadik ország elvének alkalmazását azon az alapon, hogy a harmadik ország sajátos körülményeit tekintve [helyesen: a harmadik ország a kérelmező sajátos körülményeit tekintve] nem biztonságos. A kérelmező számára ugyancsak lehetővé teszik, hogy megtámadja a harmadik ország és közte lévő, az a) pont szerinti kapcsolat fennállását.

(3) A kizárólag az e cikk alapján meghozott határozatok végrehajtásakor a tagállamok:

- a) a kérelmezőt megfelelően tájékoztatják; és
- b) a kérelmező számára kiállítanak egy dokumentumot, amely a harmadik ország hatóságait az illető ország nyelvén tájékoztatja, hogy a menedékjog iránti kérelmet érdemben nem vizsgálták.

(4) Amennyiben a harmadik ország a kérelmező számára nem engedélyezi a területére való belépést, a tagállamoknak a II. fejezetben leírt alapelvekkel és garanciákkal összhangban biztosítaniuk kell számára az eljárás megindításának lehetőségét.

(5) A tagállamok rendszeresen tájékoztatják a Bizottságot azokról az országokról, amelyek vonatkozásában ez az elv e cikk rendelkezései értelmében alkalmazásra kerül.”

14 A 2013/32 irányelv 46. cikkének (1), (3), (4) és (10) bekezdése értelmében:

„(1) A tagállamok biztosítják a kérelmezők részére a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot az alábbiakkal szemben:

- a) a nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében hozott határozat tárgyában, beleértve, ha a határozat:

[...]

- ii. a 33. cikk (2) bekezdése alapján a kérelem elfogadhatatlanságát állapítja meg;

[...]

(3) Az (1) bekezdésnek való megfelelés érdekében a tagállamok biztosítják, hogy a hatékony jogorvoslat mind a tények, mind a jogi szempontok teljes körű és *ex nunc* megvizsgálását tartalmazza – ideértve adott esetben a nemzetközi védelem iránti igényeknek a 2011/95/EU irányelv szerinti vizsgálatát is –, legalább az elsőfokú bíróság előtti fellebbezési [helyesen: jogorvoslati] eljárásokban.

(4) A tagállamok meghatározzák a kérelmező által az (1) bekezdés szerinti hatékony jogorvoslathoz fűződő jog gyakorlásához szükséges észszerű határidőket és egyéb szabályokat. [...]

[...]

(10) A tagállamok határidőt állapíthatnak meg az (1) bekezdés szerinti bíróság számára az eljáró hatóság határozatának felülvizsgálatára.”

A magyar jog

- 15 Magyarország Alaptörvénye, amely 2018. június 29-én módosult, XIV. cikkének (4) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Magyarország – ha sem származási országuk, sem más ország nem nyújt védelmet – kérelemre menedékjogot biztosít azoknak a nem magyar állampolgároknak, akiket hazájukban vagy a szokásos tartózkodási helyük szerinti országban faji, nemzeti hovatartozásuk, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozásuk, vallási, illetve politikai meggyőződésük miatt üldöznek, vagy a közvetlen üldöztetéstől való félelmük megalapozott. Nem jogosult menedékjogra az a nem magyar állampolgár, aki Magyarország területére olyan országon keresztül érkezett, ahol üldöztetésnek vagy üldöztetés közvetlen veszélyének nem volt kitéve.”

- 16 A menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény 2018. július 1-jétől hatályos változata (a továbbiakban: menedékjogról szóló törvény) 6. §-ának (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Magyarország menekültként ismeri el azt a külföldit, akinek az esetében az Alaptörvény XIV. cikk (4) bekezdés első mondatában meghatározott feltételek fennállnak.”

- 17 A menedékjogról szóló törvény 12. §-ának (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Magyarország oltalmazottként kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.”

- 18 Az említett törvény 51. §-ának (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Elfogadhatatlan a kérelem, ha

[...]

- e) a kérelmező vonatkozásában van olyan harmadik ország, amely rá nézve biztonságos harmadik országnak minősül;
- f) a kérelmező olyan országon keresztül érkezett, ahol a 6. § (1) bekezdése szerinti üldözésnek vagy a 12. § (1) bekezdése szerinti súlyos sérelem veszélyének nincs kitéve, vagy ha abban az országban, amin keresztül Magyarországra érkezett, a megfelelő szintű védelem biztosított.”

- 19 A menedékjogról szóló törvény 53. §-ának (2) és (4) bekezdése szerint a menedékjog iránti kérelemnek a nemzeti menekültügyi hatóság által elfogadhatatlanság miatt történő elutasítása bíróság előtt keresettel megtámadható, és e bíróságnak a keresetlevél beérkezésétől számított nyolc napon belül kell döntenie.
- 20 A 191/2015. (VII. 21.) Korm. rendelet 2. cikke meghatározta azon országok listáját, amelyek biztonságos harmadik országoknak minősülnek. Ez a lista tartalmazza az Európai Unió tagállamait és tagjelölt államait, ideértve a Szerb Köztársaságot is.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 21 Az alapügy felperese kurd származású szíriai állampolgár, aki Magyarország egyik tranzitónájába érkezett. 2018. július 19-én nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatalhoz. Kérelmének alátámasztása érdekében arra hivatkozott, hogy már a háború előtt is arra gondolt, hogy Európában szeretne élni, mert itt szeretne archeológusnak tovább tanulni.
- 22 A Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal az említett kérelmet a menedékjogról szóló törvény 51. §-a (2) bekezdésének f) pontja alapján elfogadhatatlanság miatt, tehát érdemi vizsgálat nélkül elutasította, és megállapította a visszaküldés tilalma elvének az alapügy felperesére való alkalmazhatatlanságát. A Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal így egyrészt elfogadott egy kiutasítási határozatot az alapügy felperesével szemben, amely őt az Unió területének elhagyására és Szerbia területére való visszatérésre kötelezte, és másrészt e határozat végrehajtása céljából kitoloncolási intézkedést rendelt el. E hivatal a határozatához kapcsolódóan két év beutazási és tartózkodási tilalmat is elrendelt.
- 23 Az alapügy felperese e határozatot megtámadta a kérdést előterjesztő bíróság előtt.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság, mivel úgy véli, hogy a 2013/32 irányelv 33. cikkének (2) bekezdésében szereplő elfogadhatatlansági okok felsorolása kimerítő jellegű, és a menedékjogról szóló törvény 51. §-a (2) bekezdésének f) pontja a tartalma alapján nem kapcsolható az említett 33. cikk (2) bekezdésében felsorolt egyik elfogadhatatlansági okhoz sem, azt a kérdést veti fel, hogy a nemzeti szabályozás nem vezetett-e be az uniós joggal ellentétes, új elfogadhatatlansági okot.
- 25 A kérdést előterjesztő bíróság ezenfelül megállapítja, hogy a menedékjogról szóló törvény 53. §-ának (4) bekezdése a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozattal szemben benyújtott keresetet elbíráló bíróság számára előírja, hogy a keresetlevél beérkezésétől számított nyolc napon belül hozzon határozatot. Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a szóban forgó ügy egyedi körülményeire és sajátosságaira tekintettel az ilyen határidő elégtelennek bizonyulhat a bizonyítékok beszerzéséhez és a tényállás megállapításához, és ezáltal a megfelelően indokolt bírósági határozat meghozatalához. Így e bíróság azt a kérdést veti fel, hogy a szóban forgó nemzeti szabályozás összeegyeztethető-e a 2013/32 irányelv 31. cikkének (2) bekezdésével és a Charta 47. cikkével.
- 26 E körülmények között a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Értelmezhetőek-e a [2013/32 irányelv] 33. cikkének az elfogadhatatlan kérelmekre vonatkozó rendelkezései oly módon, hogy az[okk]al nem ellentétes az a tagállami szabályozás, amely szerint a menekültügyi eljárásban elfogadhatatlan az olyan kérelem, amely szerint a kérelmező olyan országon keresztül érkezett, ahol üldözésnek vagy a súlyos sérelem veszélyének nincs kitéve, vagy ha abban az országban, amin keresztül Magyarországra érkezett, a megfelelő szintű védelem biztosított?

- 2) Értelmezhető-e a [Charta] 47. cikke, illetve a [2013/32 irányelv] 31. cikke – figyelembe véve [az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény; kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.] 6. és 13. cikk[é]ben foglaltakat is – oly módon, hogy megfelelő az a tagállami szabályozás, amely a menekültügyi eljárásokban az elfogadhatatlansági kérelmekre vonatkozóan, közigazgatási perben 8 napos kötelező eljárási határidőt ír elő a bírósági eljárásra?”

A Bíróság előtti eljárás

- 27 A kérdést előterjesztő bíróság azt kérte, hogy az ügyet az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23a. cikkében előírt sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálják el. Az első tanács 2018. szeptember 19-én, a főtanácsnok meghallgatását követően úgy határozott, hogy nem ad helyt e kérelemnek.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 28 A kérdést előterjesztő bíróság az első kérdésével lényegében arra vár választ, hogy a 2013/32 irányelv 33. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanság miatt való elutasítását azon indok alapján, hogy a kérelmező olyan államon keresztül érkezett az érintett tagállam területére, amelyben nincs kitéve üldözésnek vagy súlyos sérelem veszélyének, vagy amelyben biztosított a megfelelő szintű védelem.
- 29 A 2013/32 irányelv 33. cikkének (1) bekezdése szerint azokon az eseteken túlmenően, amikor nem kerül sor egy kérelemnek a 604/2013 rendelettel összhangban történő megvizsgálására, a tagállamok akkor sem kötelesek megvizsgálni, hogy a kérelmező a 2011/95 irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősülhet-e, ha egy kérelem e cikk értelmében elfogadhatatlannak minősül. E tekintetben a 2013/32 irányelv 33. cikkének (2) bekezdése kimerítően felsorolja azokat a helyzeteket, amelyekben a tagállamok valamely nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlannak tekinthetnek (2019. március 19-i Ibrahim és társai ítélet, C-297/17, C-318/17, C-319/17 és C-438/17, EU:C:2019:219, 76. pont).
- 30 A 2013/32 irányelv 33. cikkének (2) bekezdésében szereplő felsorolás kimerítő jellege mind e cikk szövegéből, különösen az elfogadhatatlansági okok felsorolását megelőző „csak akkor” kifejezésből, mind pedig ezen irányelv céljából is következik, amely – amint azt a Bíróság már megállapította – éppen abban áll, hogy enyhítse a felelős tagállamnak a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálására vonatkozó kötelezettségét azon esetek meghatározása révén, amelyekben az ilyen kérelem elfogadhatatlannak minősül (lásd ebben az értelemben: 2016. március 17-i Mirza ítélet, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, 43. pont).
- 31 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, tekinthető-e a 2013/32 irányelv 33. cikkének (2) bekezdésében előírt elfogadhatatlansági okok valamelyike végrehajtásának.
- 32 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy – amint azt a magyar kormány a tárgyaláson megerősítette – az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás két eltérő, a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanságát megalapozó esetre vonatkozik, nevezetesen egyrészt arra az esetre, ha a kérelmező olyan államon keresztül érkezett Magyarországra, ahol üldözésnek vagy súlyos sérelem veszélyének nincs kitéve, másrészt pedig arra a helyzetre, amelyben a kérelmező az említett tagállamba olyan államon keresztül érkezett, amelyben biztosított a megfelelő szintű védelem.

- 33 Először is mind e szabályozás tartalmára, mind a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a tartalmára tekintettel ki kell zárni, hogy az említett szabályozásban szereplő elfogadhatatlansági okok az ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a), d) és e) pontjában előírt elfogadhatatlansági okok végrehajtását képezhetik, és e tekintetben kizárólag az első menedék országára és a biztonságos harmadik országra vonatkozó, az említett irányelv 33. cikke (2) bekezdésének b) és c) pontjában említett elfogadhatatlansági okok vehetők figyelembe.
- 34 Ebben az összefüggésben a magyar kormány azt állítja, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás a biztonságos harmadik országra vonatkozó, a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének c) pontjában előírt elfogadhatatlansági ok alkalmazása érdekében elfogadott nemzeti szabályozás kiegészítését célozza.
- 35 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés értelmében a tagállamok a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlannak minősíthetik, ha a kérelmező esetében olyan ország minősül az említett irányelv 38. cikke értelmében biztonságos harmadik országnak, amely nem tagállam.
- 36 Amint arra a főtanácsnok az indítványa 42–45. pontjában rámutatott, a 2013/32 irányelv 38. cikkéből az következik, hogy ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének c) pontja alkalmazásában a „biztonságos harmadik ország” fogalmának alkalmazása az említett 38. cikk (1)–(4) bekezdésében előírt feltételek tiszteletben tartásától függ.
- 37 Konkrétan, először is, a 2013/32 irányelv 38. cikkének (1) bekezdése megköveteli, hogy a tagállamok illetékes hatóságai győződjenek meg arról, hogy az érintett harmadik ország tiszteletben tartja az e rendelkezésben kifejezetten előírt elveket, azaz, először is a nemzetközi védelmet kérelmező személy életét és a szabadságát nem fenyegetheti veszély faji, vallási, nemzetiségi vagy valamely társadalmi csoporthoz tartozás vagy politikai meggyőződés miatt, másodsor a nemzetközi védelem kérelmezője tekintetében nem állhat fenn a 2011/95/EU irányelvben meghatározott súlyos sérelem veszélye, harmadszor a Genfi Egyezményvel összhangban tiszteletben kell tartani a visszaküldés tilalmának elvét, negyedszer tiszteletben kell tartani a nemzetközi jog azon szabályát, amely szerint a kérelmező olyan ország területére nem utasítható ki, ahol kínzásnak, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak lenne kitéve, és ötödször a nemzetközi védelem kérelmezője számára biztosított kell, hogy legyen a menekült jogállás kérelmezésének lehetősége, és a menekült jogállás megadása esetén a Genfi Egyezményvel összhangban való védelem.
- 38 Másodsor, a 2013/32 irányelv 38. cikkének (2) bekezdése a „biztonságos harmadik ország” fogalmának alkalmazását a nemzeti jogban megállapított szabályoktól teszi függővé, többek között először is azon szabályoktól, amelyek értelmében a nemzetközi védelem kérelmezője és az érintett harmadik ország között olyan kapcsolatnak kell fennállnia, amelynek alapján észszerűnek tűnik, hogy e kérelmező ebbe az országba menjen, másodsor azon szabályoktól, amelyek azokat a módszertani szabályokat írják elő, melyek segítségével az illetékes hatóságok meggyőződnek arról, hogy a „biztonságos harmadik ország” elve alkalmazható-e egy adott országra vagy a nemzetközi védelem adott kérelmezőjére vonatkozóan, és e módszereknek magukban kell foglalniuk az ország biztonságos voltának egy adott kérelmező vonatkozásában való, eseti alapon történő megállapítását és/vagy az általában biztonságosnak minősített országoknak a tagállam által történő meghatározását, és harmadszor azon szabályoktól, amelyek a nemzetközi joggal összhangban megengedik annak egyedi elbírálását, hogy az érintett harmadik ország biztonságos-e a nemzetközi védelem egy adott kérelmezője számára, és amelyeknek a kérelmező számára e kontextusban lehetővé kell tenniük, hogy kifogásolja a „biztonságos harmadik ország” elvének a saját konkrét helyzetére való alkalmazását, valamint hogy vitassa az említett országhoz fűződő kapcsolatának a fennállását.
- 39 Harmadszor, a 2013/32 irányelv 38. cikkének (3) és (4) bekezdése azt írja elő a kizárólag a „biztonságos harmadik ország” elvén alapuló határozatot végrehajtó tagállamok számára, hogy erről tájékoztassák a nemzetközi védelmet kérelmező személyt, és állítsanak ki a számára egy dokumentumot, amely a harmadik ország hatóságait az illető ország nyelvén tájékoztatja, hogy a menedékjog iránti kérelmet

érdemben nem vizsgálták, valamint az ezen irányelv II. fejezetében leírt alapelvekkel és garanciákkal összhangban biztosítsák e kérelmező számára az eljárás megindításának lehetőségét abban az esetben, ha a harmadik ország a kérelmező számára nem engedélyezi a területére való belépést.

- 40 Hangsúlyozni kell, hogy a 2013/32 irányelv 38. cikkében felsorolt feltételek kumulatívok (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Alheto ítélet, C-585/16, EU:C:2018:584, 121. pont), így az ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének c) pontjában meghatározott elfogadhatatlansági ok nem alkalmazható, ha az említett feltételek valamelyike nem áll fenn.
- 41 Következésképpen a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanságát eredményező nemzeti szabályozás csak akkor minősülhet az ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének c) pontjában foglalt elfogadhatatlansági ok alkalmazásának, ha tiszteletben tartja a 2013/32 irányelv 38. cikkében foglalt valamennyi feltételt.
- 42 A jelen ügyben először is a 2013/32 irányelv 38. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételt illetően magára az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás szövegére tekintettel úgy tűnik – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy az e szabályozásban szereplő első esetre alapított elfogadhatatlansági ok alkalmazásának csak az a feltétele, hogy az érintett harmadik országban tiszteletben tartásuk az említett irányelv 38. cikkének (1) bekezdésében előírt elveknek csupán egy részét, hiányzik ugyanis többek között annak a követelménye, hogy ezen országban tartásuk tiszteletben a visszaküldés tilalmának elvét. Így az említett irányelv 38. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltétel nem teljesülhet.
- 43 Ami az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás által előírt második esetre alapított elfogadhatatlansági okot illeti, a kérdést előterjesztő bíróság nem szolgáltat semmilyen információval az e szabályozás által megkövetelt „megfelelő szintű védelem” tartalmára, és különösen arra vonatkozóan, hogy e védelmi szint magában foglalja-e a 2013/32 irányelv 38. cikkének (1) bekezdésében foglalt valamennyi elvnek az érintett harmadik országban való tiszteletben tartását. A kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia, hogy ez fennáll-e.
- 44 Másodszor, ami a 2013/32 irányelv 38. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételeket, és különösen a nemzetközi védelem kérelmezője és az érintett harmadik ország közötti kapcsolat fennállására vonatkozó feltételt illeti, az a kapcsolat, amelyet az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás az ilyen kérelmező és az érintett harmadik ország között meghatároz, e kérelmezőnek az említett ország területén történő pusztán áthaladásán alapul.
- 45 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy az ilyen áthaladás a 2013/32 irányelv 38. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett „kapcsolatnak” minősülhet-e.
- 46 E tekintetben meg kell állapítani, hogy amint az a 2013/32 irányelv (44) preambulumbekkezdéséből és 38. cikke (2) bekezdésének a) pontjából kitűnik, annak a kapcsolatnak, amelynek a nemzetközi védelem kérelmezője és az érintett harmadik ország között fenn kell állnia az ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének c) pontjában előírt elfogadhatatlansági ok alkalmazásához, elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy észszerűnek minősüljön e kérelmezőnek az említett országba való visszatérése.
- 47 Márpedig az a körülmény, hogy a nemzetközi védelem kérelmezője áthaladt valamely harmadik ország területén, önmagában nem képezheti megalapozott indokát annak, hogy észszerűnek minősüljön e kérelmezőnek az említett országba való visszatérése.
- 48 Ezenfelül, amint az a 2013/32 irányelv 38. cikkének (2) bekezdéséből következik, a tagállamoknak olyan szabályokat kell elfogadniuk, amelyek nemcsak az e rendelkezés értelmében vett „kapcsolat” fennállását írják elő, hanem azokat a módszereket is, amelyek alapján a nemzetközi védelem kérelmezőjének egyedi körülményei alapján, esetről esetre értékelni kell azt, hogy az érintett harmadik ország megfelel-e az

ahhoz szükséges feltételeknek, hogy e kérelmező számára biztonságosnak lehessen tekinteni, valamint az említett szabályoknak biztosítaniuk kell az említett kérelmező azon lehetőségét is, hogy vitassa az ilyen kapcsolat fennállását.

- 49 Márpedig, amint arra a főtanácsnok az indítványának 53. pontjában rámutatott, az uniós jogalkotó által a „biztonságos harmadik ország” fogalmának alkalmazása céljából a tagállamok számára előírt azon kötelezettség, hogy ilyen szabályokat állapítsanak meg, nem igazolható, ha a nemzetközi védelem kérelmezőjének az érintett harmadik országon való pusztá áthaladása e tekintetben elegendő vagy jelentős kapcsolatnak minősül. Ha ugyanis ez lenne a helyzet, e szabályok, valamint az egyedi vizsgálat és a kérelmező azon lehetősége, hogy vitassa azon kapcsolat fennállását, amelyet az említett szabályoknak kifejezetten elő kell írniuk, értelmetlenek lennének.
- 50 A fentiekből következik, hogy a nemzetközi védelem kérelmezőjének az érintett harmadik országon való áthaladása nem képezhet a 2013/32 irányelv 38. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett „kapcsolatot”.
- 51 Következésképpen az említett nemzeti szabályozás még akkor sem minősülhetne az említett irányelv 33. cikke (2) bekezdésének c) pontjában előírt, a biztonságos harmadik országra vonatkozó elfogadhatatlansági ok alkalmazásának, ha az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás akár meg is felelne a 2013/32 irányelv 38. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételnek, mivel a kapcsolatra vonatkozóan az ezen irányelv 38. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel semmiképpen nem teljesül.
- 52 Végezetül, az ilyen nemzeti szabályozás nem minősülhet az első menedék országára vonatkozó, a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt elfogadhatatlansági ok alkalmazásának sem.
- 53 Elegendő ugyanis megállapítani, hogy a 2013/32 irányelv 35. cikke első bekezdésének a) és b) pontja szerint a nemzetközi védelem egy adott kérelmezője esetében egy ország csak akkor tekinthető az első menedékjogot nyújtó országnak, ha ez az ország a kérelmezőt menekültként ismerte el és a kérelmező még mindig igénybe veheti ezt a védelmet, vagy ha a kérelmező ebben az országban egyébként elegendő védelmet élvez, beleértve a visszaküldés tilalmának elvét is, feltéve, hogy ez az ország őt visszafogadja.
- 54 Márpedig a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozásban előírt elfogadhatatlansági ok alkalmazásának nem feltétele, hogy a nemzetközi védelem kérelmezője az érintett országban menekült jogállást vagy egyébként elegendő védelmet élvezzen, így szükségtelen lenne megvizsgálni az Unión belüli védelem iránti igényt.
- 55 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, nem tekinthető a 2013/32 irányelv 33. cikkének (2) bekezdésében foglalt valamelyik elfogadhatatlansági ok végrehajtásának.
- 56 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/32 irányelv 33. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanság miatt való elutasítását azon indok alapján, hogy a kérelmező olyan államon keresztül érkezett az érintett tagállam területére, amelyben nincs kitéve üldözésnek vagy súlyos sérelem veszélyének, vagy amelyben biztosított a megfelelő szintű védelem.

A második kérdéstről

- 57 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy bár a kérdést előterjesztő bíróság által megfogalmazott második kérdés a 2013/32 irányelvnek a nemzetközi védelem iránti kérelmek vizsgálatát érintő közigazgatási eljárásra vonatkozó 31. cikkének az értelmezésére vonatkozik, e kérdés valójában a hatékony jogorvoslathoz való, ezen irányelv 46. cikkében előírt jog végrehajtását érinti. Ezen utóbbi rendelkezést, és különösen annak (3) bekezdését kell tehát értelmezni annak érdekében, hogy a kérdést előterjesztő bíróság számára hasznos választ lehessen adni.
- 58 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság tehát lényegében arra vár választ, hogy a 2013/32 irányelv 46. cikkének a Charta 47. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozattal szemben előterjesztett jogorvoslati kérelem tárgyában eljáró bíróság számára a határozathozatalra vonatkozóan nyolcnapos határidőt ír elő.
- 59 A 2013/32 irányelv 46. cikkének (1) bekezdése előírja a tagállamok számára, hogy biztosítsák a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot a nemzetközi védelem iránti kérelmet elutasító határozattal szemben, ideértve az olyan határozatokat is, amelyek a kérelem nyilvánvaló elfogadhatatlanságát vagy megalapozatlanságát állapítják meg.
- 60 A tagállamok számára ily módon előírt, a jogorvoslathoz való ilyen jog biztosítására irányuló kötelezettség megfelel a Chartának „A hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog” című 47. cikkében előírt jognak, amelynek értelmében mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz (2018. október 18-i E. G. ítélet, C-662/17, EU:C:2018:847, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 61 Következésképpen a 2013/32 irányelv 46. cikkében előírt jogorvoslat jellemzőit a Charta 47. cikkével összhangban kell meghatározni, amely a hatékony bírói jogvédelem elvének megerősítését képezi (2018. október 18-i E. G. ítélet, C-662/17, EU:C:2018:847, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 62 Konkrétan a határozathozatal határidejét illetően meg kell állapítani, hogy a 2013/32 irányelv nem csupán nem ír elő harmonizált szabályokat a határozathozatali határidőkre vonatkozóan, hanem a 46. cikkének (10) bekezdésében fel is hatalmazza a tagállamokat arra, hogy ilyen határidőket állapítsanak meg (mai Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal ítélet, C-406/18, 25. pont).
- 63 Ezenfelül, amint az a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, az adott területre vonatkozó uniós szabályozás hiányában a jogalanyok számára biztosított jogok védelmének biztosítására irányuló bírósági felülvizsgálatra vonatkozó eljárási szabályok meghozatala az eljárási autonómia elve alapján az egyes tagállamok belső jogrendjébe tartozik, azzal a feltétellel azonban, hogy e szabályok nem lehetnek kedvezőtlenebbek a hasonló jellegű belső jogi helyzetekre vonatkozókhöz képest (az egyenértékűség elve), és nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jog által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve) (mai Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal ítélet, C-406/18, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 64 Azt illetően, hogy az egyenértékűség elvére vonatkozó feltétel teljesül-e az olyan határozathozatali határidőt illetően, mint amely az alapügy tárgyát képezi, meg kell állapítani, hogy a Bíróság rendelkezésére álló iratokból nem tűnik ki, és nem is állítják azt, hogy hasonló helyzetekre olyan nemzeti eljárásjogi részletszabályokat alkalmaznak, amelyek kedvezőbbek, mint a 2013/32 irányelv végrehajtásához előírt és az alapügyben alkalmazott szabályok, aminek a helytállóságát azonban a kérdést előterjesztő bíróságnak kell ellenőriznie (lásd ebben az értelemben: mai Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal ítélet, C-406/18, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 65 A tényleges érvényesülés elvének tiszteletben tartását illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 2013/32 irányelv 46. cikkének (3) bekezdése meghatározza a hatékony jogorvoslathoz való jog terjedelmét annak pontosításával, hogy azon tagállamoknak, amelyekre nézve ezen irányelv kötelező erővel bír, biztosítaniuk kell, hogy az azon bíróság által végzett vizsgálat, amely előtt a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatban hozott határozatot vitatják, „mind a tények, mind a jogi szempontok teljes körű és *ex nunc* megvizsgálását tartalmazza – ideértve adott esetben a nemzetközi védelem iránti igényeknek [a 2011/95] irányelv szerinti vizsgálatát is” (mai Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal ítélet, C-406/18, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 66 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozattal szemben előterjesztett jogorvoslati kérelmet elbíráló bíróságnak az ilyen jogorvoslati kérelem esetében is el kell végeznie a 2013/32 irányelv 46. cikkének (3) bekezdésében említett teljes körű és *ex nunc* vizsgálatot.
- 67 Amint ugyanis azt a Bíróság már megállapította, az „ideértve adott esetben a nemzetközi védelem iránti igényeknek a [2011/95] irányelv szerinti vizsgálatát is” mondatrészben szereplő „adott esetben” kifejezés nyilvánvalóvá teszi, hogy a bíróságot terhelő teljes körű és *ex nunc* vizsgálat nem feltétlenül tartalmazza a nemzetközi védelem szükségességének érdemi vizsgálatát, és vonatkozhat a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatóságára, amennyiben a nemzeti jog ezt lehetővé teszi a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének alapján (2018. július 25-i Alheto ítélet, C-585/16, EU:C:2018:584, 115. pont).
- 68 Ezenfelül konkrétan a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt, az első menedék országára vagy biztonságos harmadik országra vonatkozó, a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének b) és c) pontjában említett elfogadhatatlansági indokok alapján elutasító határozattal szemben előterjesztett jogorvoslati kérelmet illetően az ilyen jogorvoslati kérelmet elbíráló bíróság által elvégzendő teljes körű és naprakész vizsgálat keretében e bíróságnak különösen azt kell megvizsgálnia, hogy a nemzetközi védelem kérelmezője valamely harmadik országban elegendő védelemben részesül-e, vagy egy harmadik ország a kérelmező tekintetében biztonságos harmadik országnak minősíthető-e.
- 69 E vizsgálathoz az említett bíróságnak alaposan meg kell vizsgálnia, hogy teljesül-e az ilyen elfogadhatatlansági okok alkalmazására vonatkozó, mindegyik kumulatív feltétel, amelyeket az első menedék országára vonatkozó okot illetően a 2013/32 irányelv 35. cikke, a biztonságos harmadik országra vonatkozó okot érintően pedig ezen irányelv 38. cikke ír elő, adott esetben felkérve a nemzetközi védelem iránti kérelmek vizsgálatáért felelős hatóságot valamennyi irat és esetlegesen releváns ténybeli elem benyújtására, és a határozatának a meghozatala előtt meg kell bizonyosodnia arról, hogy a kérelmezőnek lehetősége volt arra, hogy személyesen kifejtse véleményét az elfogadhatatlansági oknak a sajátos helyzetére történő alkalmazhatóságáról (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Alheto ítélet, C-585/16, EU:C:2018:584, 121. és 124. pont).
- 70 Ezenkívül a főtanácsnok által az indítványának a 84. pontjában foglaltakkal egyetértve emlékeztetni kell arra, hogy a 2013/32 irányelv 46. cikkének (3) bekezdése szerinti bírósági jogorvoslat keretében számos különleges eljárási jogot biztosít a felperesek számára ezen irányelv 12. cikkének (2) bekezdése, nevezetesen a tolmáchoz való jogot, a többek között az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosságával (UNHCR) való kapcsolatba lépéshez való jogot, és bizonyos információkhoz való hozzáférés jogát, valamint ilyen jogokat biztosít az említett irányelv 20. cikke, nevezetesen az ingyenes jogi segítségnyújtáshoz és képviselőhöz való jogot, és ilyen jogokat biztosít ugyanezen irányelv 22. cikke a jogi tanácsadáshoz való hozzáférést illetően, valamint az irányelv 24. és 25. cikke a különleges igényű kérelmezők és a kísérő nélküli kiskorúak tekintetében.
- 71 Ezenfelül, ha a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozattal szemben benyújtott jogorvoslati kérelem tárgyában eljáró bíróság úgy ítéli meg, hogy a kérelmező meghallgatására van szükség az általa elvégzendő teljes körű és *ex nunc* vizsgálat elvégzéséhez, e bíróságnak ilyen meghallgatást kell szerveznie, és a kérelmezőnek ilyen esetben joga van ahhoz, hogy a

bíróság általi meghallgatása során szükség esetén tolmácsot vegyen igénybe az érveinek előterjesztése érdekében (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Alheto ítélet, C-585/16, EU:C:2018:584, 126. és 128. pont).

- 72 A jelen ügyben az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás nyolcnapos határidőt állapít meg a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozattal szembeni kereset elbírálására. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint az ilyen keresetről a keresetlevélnek a bírósághoz való beérkezésétől számított nyolc napon belül lehetetlen határozni a teljes körű vizsgálat követelményének megsértése nélkül.
- 73 E tekintetben a nyolcnapos határidő – bár nem zárható ki eleve, hogy az elfogadhatatlanság legnyilvánvalóbb eseteiben megfelelő lehet – bizonyos körülmények között, amint arra a főtanácsnok indítványának 86. és 87. pontjában rámutatott, gyakorlatilag elégtelennek bizonyulhat ahhoz, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozattal szemben előterjesztett jogorvoslati kérelmet elbíráló bíróság a vizsgálata tárgyát képező valamennyi esetben biztosítsa a jelen ítélet 65–71. pontjában említett jogok tiszteletben tartását, és ily módon garantálja a nemzetközi védelem kérelmezőinek a hatékony jogorvoslathoz való jogát.
- 74 Márpedig a 2013/32 irányelv 46. cikkének (4) bekezdése azt a kötelezettséget írja elő a tagállamok számára, hogy észszerű határozathozatali határidőket vezessenek be.
- 75 Így az olyan helyzetben, amelyben a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozattal szemben előterjesztett keresetet elbíráló bíróság számára előírt határidő nem teszi lehetővé az uniós jog által a kérelmező számára biztosított anyagi jogi szabályok és eljárási garanciák hatékonyságának biztosítását, a tényleges érvényesülés uniós jogi elve az érintett bírót arra kötelezi, hogy mellőzze azon nemzeti szabályozás alkalmazását, amely e határidő imperatív jellegét előírja (lásd ebben az értelemben: mai Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal ítélet, C-406/18, 34. pont).
- 76 Mindenesetre a nemzetközi védelem iránti kérelmek lehető leggyorsabb elbírálásának a 2013/32 irányelv (18) preambulumbekkezdésében rögzített általános célkitűzésére tekintettel a bíróság azon kötelezettsége, hogy mellőzze az olyan nemzeti szabályozás alkalmazását, amely a tényleges érvényesülés uniós jogi elvével összeegyeztethetetlen határozathozatali határidőt ír elő, nem mentesítheti őt a gyorsaságra vonatkozó mindenfajta kötelezettség alól, hanem csupán arra kötelezi, hogy a számára előírt határidőt indikatív jellegűnek tekintse, és a határidő lejártát követően köteles a lehető leggyorsabban határozni (mai Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal ítélet, C-406/18, 35. és 36. pont).
- 77 A fenti megfontolásokra tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/32 irányelv 46. cikkének a Charta 47. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozattal szemben előterjesztett jogorvoslati kérelem tárgyában eljáró bíróság számára a határozathozatalra vonatkozóan nyolcnapos határidőt ír elő, ha e bíróság ilyen határidőn belül nem tudja biztosítani az uniós jog által a kérelmező vonatkozásában elismert anyagi jogi szabályok és eljárási garanciák tényleges érvényesülését.

A költségekről

- 78 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 33. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanság miatt való elutasítását azon indok alapján, hogy a kérelmező olyan államon keresztül érkezett az érintett tagállam területére, amelyben nincs kitéve üldözésnek vagy súlyos sérelem veszélyének, vagy amelyben biztosított a megfelelő szintű védelem.**
- 2) **A 2013/32 irányelv 46. cikkének az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozattal szemben előterjesztett jogorvoslati kérelem tárgyában eljáró bíróság számára a határozathozatalra vonatkozóan nyolcnapos határidőt ír elő, ha e bíróság ilyen határidőn belül nem tudja biztosítani az uniós jog által a kérelmező vonatkozásában elismert anyagi jogi szabályok és eljárási garanciák tényleges érvényesülését.**

Bonichot

Silva de Lapuerta

Safjan

Bay Larsen

Toader

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. március 19-i nyilvános ülésen.

A. Calot Escobar
hivatalvezető

J.-C. Bonichot
az első tanács elnöke